Розділ 1

Я не відвідувала свою сестру вже тридцять днів, але сьогодні було 9 червня, а я завжди приходила дев'ятого числа кожного місяця.

Відчуваючи провину за те, що мене так довго не було, я поклала у рюкзак кошик суниці, зібрала букет запашного горошку — її улюбленого — і вирушила у дорогу.

Був пізній вечір і піднявся легкий бриз. Він нагадав мені про плавання під вітрилами. Ми з Елоїз мали бути на човні й відчувати вітер у нашому волоссі. Ми мали б вирушити на пікнік на острів Даунтлесс, а не влаштовувати його в лісі, де я збиралася зустрітись із нею.

Я йшла через містечко. Ми живемо в Блек-Голлі — одному з тих мальовничих селищ Нової Англії, де стоять будинки морських капітанів, буяють квітучі трояндові садки та біліють охайні паркани. Уздовж вулиць росли величні клени. Глибоке жовте сонячне світло заливало все навколо, надаючи місту ще більшої краси. Я пройшла повз нашу школу. До вчора ми були на літніх канікулах, тому там нікого не було. У вересні я буду в одинадцятому класі. А Елоїз була лише на рік молодша.

Я шкодувала, що не поїхала раніше, але, чесно кажучи, знаходила причини, щоб не виходити з дому. Я хотіла побачити її, але водночас і не хотіла.

Елоїз була б розчарована. Вона могла читати мої думки, а я — її. Їй було б боляче, що я приїжджаю до неї лише

раз на місяць. Вона б хотіла, щоб це було частіше; вона б хотіла, щоб це було щодня. Я немов чула її голос і могла передбачити, що вона скаже, коли я стоятиму перед нею.

— Серйозно, Олі? Де ти була? — вона трохи супиться і хмурить брови — знайомий вираз, якого вона набуває, коли розчарована.

— Знаєш, я була зайнята.

— Чим саме?

— Гм...

— Саме так! Гм... Та годі, Олі!

— Ти повинна знати краще за всіх, Елоїз. Ми ж...

— Дівчата з надмірною відповідальністю, — сказала б вона, і вираз її обличчя пом'якшав, а в голосі з'явилася б усмішка.

— Точно! Дівчата з надмірною відповідальністю, — відповіла б я, і ми б розреготалися, і все стало б добре знову.

Наша бабуся завжди казала: «У житті у тебе буде багато друзів, але сестра лише одна». І вона мала рацію — я відчувала кожною клітиною свого тіла, що ніколи не зможу любити когось так сильно, як Елоїз.

Іноді людям спершу здавалося, що ми двійнята, бо ми були одного зросту і мали схожі риси обличчя. Але у Елоїз було світле волосся, а моє — більш руде. І якщо у мене блакитні очі, то в Елоїз — карі, такого самого кольору, як зелене листя зверху, до якого доторкнулося чарівне золоте світло пізнього вечора.

— Ти можеш довіряти всесвіту, — полюбляла говорити Елоїз.

У відповідь я піднімала брову з найвиразнішим скептицизмом.

— Ти звучиш як лікарка Гірш, — казала я. Лікарка Гірш була терапевткою, до якої ми раніше ходили.

— Ну, вона має рацію! — наполягала Елоїз. Моя сестра була сонячним світлом і оптимізмом і вірила, що врешті-решт усе вдасться. Я ж була тінню і ваганням із твердим панциром. Це був найкращий спосіб захистити себе, щоб ніколи не поранитися, — пливти за течією.

Наші батьки померли, коли ми були зовсім маленькі, так давно, що лише я пам'ятала їх — Елоїз не пам'ятала зовсім. Але я знала, що вона *відчувала* їхню втрату — порожнечу, що заповнила наш дім після їхньої смерті. Тому цілком логічним було те, що нам було важливо триматися одна за одну.

Я підійшла до арочного кам'яного мосту, який вів з головної вулиці на пішохідну доріжку, що вела до Заплетених Лісів, і моє тіло одразу напружилось. Незважаючи на майже літнє повітря, температура, здавалося, впала, окутуючи мене морозом.

Елоїз і я часто приходили сюди, щоб спостерігати за птахами, — або лише удвох, або з нашим шкільним природничим клубом. Елоїз і я були завзятими орнітологинями відтоді, як наш тато почав нас привчати до цього, коли ми були маленькі. Ці ліси були ідеальним місцем для спостереження за міграцією птахів щовесни та щоосені, для слухання пугача у сутінках і пошуку їхніх осель вдень, для спостереження за червонохвостими яструбами, які ховалися в листі, вистежуючи здобич.

Ми приходили до цього лісу з нашим природничим клубом навіть вранці 9 жовтня — того самого дня, коли це сталося. Пізніше того ж дня Елоїз повернулася до лісу сама, і саме тоді вона зникла.

Сьогодні рівно вісім місяців.

Моя сестра пішла так давно.

Ми казали одна одній, що ми найкращі подруги, а не просто сестри, і що ми завжди будемо поруч. Ми, ймовірно, підемо в один і той самий коледж. Обов'язково будемо жити в одному місті після випуску. Це була наша обіцянка, і вона порушила свою. Я знала, що це несправедливо з мого боку — вона не мала на меті йти назавжди. Це не була її провина.

Але факт залишався фактом: її вже не було поруч зі мною. Найкраще, що я могла зробити, щоб виконати свою обіцянку, — це залишатися вірною дев'ятому числу. Щомісяця, починаючи з 9 жовтня, в дощ чи сніг, у спеку чи в холод, я була там.

9 листопада,

9 грудня,

9 січня,

9 лютого,

9 березня,

9 квітня,

9 травня,

А тепер 9 червня.

Люди можуть вважати мене дивною, але я несу із собою суницю та квіти. Вони, напевно, сказали б:

— Що з того Елоїз? Яка їй від них користь?

Але я знала, що їй вони сподобаються, тому й принесла.

Так само, як я приносила яблучний сидр, різдвяне печиво, шишки, смажені каштани, мандарини, лимонний торт, валентинки та бузок в інші дев'яті числа.

Я пакувала її улюблені ласощі — те, що, я була впевнена, їй сподобається, і несла це прямо сюди, в Заплетені Ліси.

Тут я і навідувалася до неї.

Не на кладовище з його високими дубами, плакучими вербами та столітніми надгробками. Вже дванадцять років, відколи померли наші батьки, бабуся брала мене та Елоїз туди, щоб залишити квіти на їхніх могилах. Це місце сповнене історії, з надгробками, що датуються ще 1600-ми роками і розсипаються від часу. Поки бабуся доглядала за травою та рослинами, Елоїз і я знімали відбитки з могильних образів ангелів і написів, витесаних на давньому піщанику та сланці, і думали про тих людей та їхнє життя. Вірите чи ні, але це були щасливі часи для нас.

Тепер, коли Елоїз була похована там, поруч із нашими мамою та татом, я більше не хотіла повертатися туди. Це було надто важко, — бачити її ім'я та віхи її життя, викарбувані на цьому сірому камені.

Тут, у Заплетених Лісах, де її життя обірвалося, вона здавалася більш живою. Коли я йшла вузькою стежкою, дерева змикалися навколо мене і я відчувала її подих у своїх грудях. Я крокувала слідами, якими вона йшла того жовтневого дня.

Поліція знайшла лише кілька слідів, немов вона залишила за собою слід із хлібних крихт: довге світле волосся, зачеплене за кущ восковниці, трохи пуху від її синьої флісової куртки, що прилип до шорсткої кори дуба, сліди від чобіт на м'якому ґрунті...

Але вони все ще не спіймали того, хто це зробив.

Я постійно думала про справу моєї сестри. «Справа» — таке незначне слово для найважливішої речі у світі — вбивства моєї сестри.

Спочатку детективка Тайрон регулярно навідувалася до моєї бабусі, щоб розповісти їй про хід розслідування. Коли детективка зрозуміла, що бабуся не дуже добре запам'ятовує інформацію, вона усе одно заходила, — просто щоб перевірити нас, але не говорила багато.

Я пояснила детективці Тайрон про хворобу Альцгеймера у бабусі і попросила її замість цього доповідати про хід справи мені. Я знала, як говорити з бабусею, як достукатися до неї, мов вітер, що намагається проникнути крізь протяги у стінах улюбленого літнього будинку. Але детективка не сприймала мене всерйоз. Хай як вона мені подобалася, але здавалося, що вона дивилася крізь мене, наче мені не було чого запропонувати слідству. Вона була молодою і доброю, але дарувала мені сумну, поблажливу усмішку, яка немов промовляла: «Ти ще дитина, ти не зможеш це витримати».

Це зводило мене з розуму. «Не зможу витримати що, детективко?» — хотілося кричати мені. Маленькі деталі, крихітні нитки інформації, мертві кінці, неправильні повороти вашого дурного розслідування? Допити наших друзів, ваше витрачання часу замість того, щоб шукати справжнього вбивцю? Тому що ці деталі нічого не значили в порівнянні з тим, що мені доводилося витримувати через те, що Елоїз більше не було.

Усе це підштовхнуло мене до того, щоб втрутитися і зробити те, що було не до снаги поліції: розкрити її вбивство. Я постійно намагалася скласти цей величезний, жахливий пазл, і це допомогло мені зрозуміти, що я хочу стати детективом, коли закінчу школу.

Елоїз любила жартувати, що я знаю потроху про багато речей.

«Ти переходиш від зацікавленості до одержимості за десять секунд», — казала вона, і я могла лише знизувати плечима, бо це була правда. Моєю теперішньою і всепоглинаючою одержимістю було бажання дізнатися, хто і чому забрав у мене сестру.

Жодних зачіпок не було. Деколи в моїх снах мерехтіло одне ім'я. Я відмовлялася дозволити йому вийти на поверхню, поки не спала. Ще нестерпніше було б думати, що хтось, кого знала моя сестра, хтось, із ким ми разом проводили час, міг зробити це з нею.

Я озирнулася на ліс. Ця людина могла бути тут зараз, чекаючи на іншу дівчину. Але я не боялася. Я навіть не відчувала суму. Одне було точно: я не плакатиму. Я ніколи не плачу. Якщо трапляються погані речі, варто лише заплакати, — і ти можеш більше ніколи не зупинитися. Окрім відчуття, що моє тіло було надто напруженим, я заніміла. Я ніби просто пливу, ніби покинула своє тіло так само, як Елоїз залишила своє.

Я підійшла до галявини та скинула рюкзак із плечей. Попереду було те саме місце — ущелина в скелі, де туристи знайшли її тіло, поховане під землею та опалим листям, через два дні після того, як ми повідомили про її зникнення. Це була її справжня могила — місце, де вона зробила свій останній подих і перетворилася з людини на примару — зовсім не схоже на ту доглянуту ділянку на кладовищі.

Деяким це місце може здатися моторошним. Але не мені. Я повільно підійшла до розворушеної землі — це була вузька борозна, де земля була м'якшою, ніж усе навколо. Вбивця прибрав листя та ґрунт із виступу скелі, поклав Елоїз всередину. Того першого дня місце злочину